

כרם נאטור (במרכז) מתוך עבודת הווידאו "חוזר אחריו", "חשובה לי בעבודות הנכחות הפיזיות של הגוף"



חוזר למקורות

האמן כרם נאטור, שנחשב לכוכב עולה בסצנת האמנות העכשווית, חוזר להתמודד ביצירותיו עם נושא המשפחה והזהות הערבית בתערוכה החדשה

לראשונה בסיום התואר השני ושולבה באחת מתערוכות מוזיאון ת"א, אין שום דבר היתולי או משעשע. גם היא עבודת וידאו, בה מתעד נאטור באמצעות שתי מצלמות סצנה תיעודית בה הוא מתעתע בפרמדיקים של מר"א שמגיעים אליו לסטרטיו לאחר שהועיק אותם כי הוא לא חש טוב ולא יכול לזוז ממיטתו. מדובר בעבודה שהצפייה בה לא גורמת הנאה. להפך היא מטרידה. "זו עבודה שהרגשתי שאני חייב לעשות. גם לי היה קשה לצפות בה, לא יכולתי להיות בתוך החדר כשאנשים צפו בה בתערוכה. אבל אני חושב שלהיות רגיש שאני עושה את מה שאני עושה בלי להכנס לשיקולים חברתיים".

לצד העבודה המרכזית בתערוכה הנ"כ, מציג נאטור גם סדרה של רישומים, גם בהם גופו שלו נכנס אל תוך העבודה. "חשובה לי בעבודות הנכחות הפיזיות של הגוף. לא ממקום נרקסיסטי אלא ממקום אקזיסטנציאליסטי. אם יש בעבודות גוף שהוא לא שלי, משודר לא עובר, משוהו בא לכימיה של העבודה מתפספס".

חושב שלצד סצנות קשות לצפייה יהיו גם כאלה מצחיקות ומברורות יותר, כאלה שמכניסות צבע ומאפשרות לנשום, כי זה מה שצריך גם בחיים", הוא אומר. דווקא בעבודה המשמעותית הקודמת שלו, "Nothing Personal", זו שהוצגה

אני לא רוצה להיות קשור לשפה אחת". בעבודה, בה משתתפים רק בני משפחה שלו, הוא גם מרפרר לאמנים ועבודות שונות בתולדות האמנות, ולצד הקטעים ה"כבדים" יותר היא מכילה גם כמה קטעים היתוליים ומשעשעים. "אני

למסע של חיפוש עצמי. לאבי היתה חנות של מוצרי חשמל והוא הביא לי מצלמה במתנה, ויחד עם המצלמה נולדה אצלי ההתעסקות ברימוי". כך החליט נאטור ללכת ללמוד אמנות בבצלאל, למרות שהמשפחה לא התלהבה.

רעות ברנע

כל השנים ברחתי מהערביות כמו פליט", אומר האמן כרם נאטור. "התחלתי ללמוד בבצלאל, מיד בתום הלימודים חתמתי עם גלי ריה מובילה, הרגשתי חיבוק מאוד גדול מהסצנה האמנותית הישראלית. אבל אז הרגשתי שאני צריך גם לחזור לכל אותם הדברים שלא רציתי להתמורדר איתם, עניינים בתוך עצמי, נושאים כמו שפה, פוליטיקה, חוסר קבלה והזדהות שלי כאמן בתוך כל אלה". אל כל אלה חוזר נאטור בימים אלה עם תערוכת היחיד שלו "חוזר אחריו" (Repeat After Me) בגלריה לאמנות באום אל-פחם (עד 20 באוקטובר). זו הפעם הראשונה בה הוא מציג תערוכה בעיר ערבית. "זה נשמע כמו קלישאה אבל אני מרגיש שייך לשני העולמות, הערבי הישראלי, ובו זמנית לא מרגיש שייך לאף אחד מהם. אני לא רוצה לשאת דגל, אבל כן רוצה להיות מחובר גם לפה וגם לשם".

ילדות מלאה בחיפוש

נאטור (25) הוא אחד השמות המרובים בסצנת האמנות העכשווית. הוא כיכב בסקירות תערוכות הבוגרים בשנה שעברה (2017) כשסיים את התואר השני בבצלאל עם עבודה שנויה במחלוקת, הוא עובד בכר כמה שנים עם גלריה רוח נפולד (לצד אמנים כמו רועי רוזן חויה צ'רסקי), הציג במוזיאון ת"א והיה בין האמנים הראשונים שכל עבודותיהם נמכרו ביריד צבע טרי האחרון, הוא נולד כנצרת וגדל בשפר"עם למשפחה מוסלמית לא דתית, עם אמא, אח תאום. אביו נפטר ממחלת לב כשהיה בן 13. "מגיל קטן הרגשתי שאני מחפש משוהו אחר", הוא מספר, "היה לי איזושהו העדר שליווה אותי מילדות. הרגשתי שהיה הורה. מגיל קטן הרגשתי שאני מחפש משוהו אחר, לא של כפייה, אבל באיזושהו שלב הבנתי שזה לא נתן לי את התשובות שחיפשתי. עם גיל ההתבגרות הגיע אבטי גונים, הרגשתי שאני שונא הכל ויצאתי

סצנות קשות ומצחיקות

בתערוכה הנוכחית, הוא חוזר לעיסקו במשפחה, במוצא ובהווה, באמצעות עבודת וידאו של 20 דקות ששמה כשם התערוכה, בה מככב הוא לצד בני משפחתו המורח"כת. "מה שעניין אותי במיוחד הוא עניין השפה", הוא מסביר, "רציתי לעשות סרט בלי כתר בית בכלל. כאמן וידאו הכתוביות הן משוהו שמפיע לי, אני חושב שהאנשים לא מסתכלים על הפריים בגללן, בצורה הזו אנשים צריכים להקשיב. אני לא רוצה שיסתכלו על הכתוביות, אני רוצה שיסתכלו על הפנים שלי, שיראו תדרים עמוקים". שפות – עברית, ערבית ואנגלית, כשוד מוטיב החוזר בה הוא החזרתיות, האופן בו מבקש נאטור משאר המשתתפים לחזור אחריו על מילים שונות בשפות הללו, כמו בשיעורי שפה בבית הספר. "שפה היא משוהו שקשור לטריטוריה. בגלל זה



מתוך הווידאו וצירה מהתערוכה (למעלה). "אני לא רוצה להיות קשור לשפה אחת"